

[Brusvang.]

Intet menneske er som bekendt fejlfrit. Forskellen mellem dem, der er blevet dømt for spirituskørsel (noget jeg absolut fordømmer), og andre er ofte alene den, at disse sidste ikke er blevet pågrebet. Derfor stop for al urimelig forargelse. Loven foreskriver en straf for overtrædelsen. Når straffen er udstået, er lovovertræderen helt selvfølgelig et lige så godt medlem af samfundet som sine medborgere.

Jeg indrømmer, at der må gøres undtagelser ved de helt grove overtrædelser, som viser, at vedkommende slet ikke mere kan indpasses i et normalt samfund (lystmordere etc.).

I konsekvens af ovenstående har jeg samtidig tilskrevet justitsministeren og bedt ham overveje genansættelse af forhenværende overbetjent Jørgen Dam, Hobro.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (16/3 77):

Efter tjenstemandslovens § 10 skal en tjenestemand såvel i som uden for tjenesten vise sig værdig til den agtelse, som stillingen kræver. Denne bestemmelse indebærer, at det er en betingelse for ansættelse – og fortsat forbliven – i en tjenstemandsstilling, at den pågældende ikke bliver straffet for et forhold, som fratager tjenstemanden den for stillingen nødvendige agtelse m. v.

Det kan i den forbindelse nævnes, at der gælder i det væsentlige tilsvarende bestemmelser for valgbarhed til folketinget og kommunalbestyrelser.

Ved formuleringen af bestemmelsen har det ikke været hensigten på forhånd endeligt at fastlægge, hvilke straffe der skal have den nævnte virkning. Ved den valgte formulering er det tværtimod tilsigtet, at indholdet af lovens begreb kan undergå ændringer i overensstemmelse med ændrede samfundsforhold.

De seneste års ændringer af færdselslovgivningen, herunder omlægning af straffen for kørsel med motordrevet køretøj i spirituspåvirket tilstand, har således efter justitsministeriets opfattelse nødvendiggjort en nyvurdering af disse straffes betydning for offentlige ansættelsesforhold.

I begrundelsen for spørgsmålet nævnes dels konstitutionen af en advokat som landsdommer, dels afskedigelse af en polititjenestemand. Justitsministeriet finder af principielle grunde ikke at burde udtale sig om disse sager, der vedrører navngivne enkeltpersoner. Det kan dog nævnes, at de nævnte sager er usammen-

lignelige, allerede fordi afskedigelsen af polititjenestemanden ikke kun var begrundet med en straf for overtrædelse af færdselsloven.

Af *Inger Stilling Pedersen* (KrF) til socialministeren (14/3 77):

»Kan ministeren oplyse, hvordan bistandslovens § 69, stk. 1, der pålægger kommunerne at sørge for det nødvendige antal pladser på daginstitutionerne for børn og unge, skal tolkes, og hvad er det nødvendige antal pladser?«

(Spm. nr. 39).

Begrundelse.

Der opstår megen diskussion om, hvordan denne paragraf skal fortolkes. Nogle mener, at kommunerne skal oprette institutioner, så alle børn, der ønskes optaget i en daginstitution, kan blive det.

Forældre har ret til at arbejde, og derfor har de også ret til at få deres barn i en daginstitution, påstås der.

Socialminister *Eva Gredals* svar (21/3 77):

Ifølge bistandslovens § 69, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutioner for børn og unge, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger.

I folketingets spørgetid onsdag den 19. januar i år besvarede indenrigsministeren på socialministerens vegne et lignende spørgsmål om indholdet af bistandslovens § 69, stk. 1, fra folketingsmedlem *Tove Jørgensen*.

Ved denne lejlighed blev det bl. a. anført, at det efter loven er et krav, at der skal være daginstitutioner i kommunerne, men at loven ikke siger noget om antallet af institutioner, bortset fra at der skal være det nødvendige antal pladser. Det er således først og fremmest den enkelte kommunalbestyrelse, der må vurdere, hvad det nødvendige antal pladser er. Denne vurdering kommer bl. a. til udtryk i de udbygningsplaner, som alle kommuner efter den sociale styrelseslov er forpligtet til at udarbejde én gang om året.

Gennem udbygningsplanlægningen har socialministeren samtidig en mulighed for at påvirke udviklingen, således at serviceniveauet ikke i de enkelte kommuner falder ganske uden for rammerne af det acceptable.

Hvis man på grundlag af en kommunal udbygningsplan må antage, at disse rammer er